

ЛЮДМИЛЪ СТОЯНОВЪ

КЪМЪ МОЯ НАРОДЪ .

Отъ слънцето закърменъ зрѣя,
Народе мой! Но въ тежъкъ часъ
Надъ тебъ сѣдбата снѣгъ навѣя,
И мъдрость вкуси ти отъ нея,
И се въззе, и дигна гласъ!

Високо бѣше твойто слово,
Тържественъ бѣше твоя ходъ,
Когато яростенъ, отново,
Поиска, властно и сурово,
Честъта си на избранъ народъ!

Ти бѣ стихия неизмѣрна,
Срамътъ неволенъ ти изми,
И помнятъ твойта вѣрна
Морава, Косово и Черна,
И приегейскитѣ земи!

Доказа ти, че непокоренъ,
Все още живъ е твоя духъ
Кога, следъ миренъ трудъ упоренъ,
Ти бѣ въ борбата неуморенъ
И предъ смъртъта — и слѣпъ, и глухъ!